

det klart, at Hartkornet som sit Tilskud kommer til at bære 1,000 Kr. Jeg skal dernæst gjøre den Sammenligning, jeg antydede, imellem den nuværende Tilstand og Tilstanden, saaledes som denne vilde blive, hvis Lovforslagets § 39, 3. Punktum, kom til Anvendelse. Det bestemmes jo nemlig der, at Hartkornets Andel i Kommuneskatterne, trods de forudgivne Regler, ikke maa overstige, hvad de i Gjennemsnit have udgjort i de sidste 14 Aar med Udskydelse af de to høieste og de to laveste. Hvis man nu vilde regne denne Satz ud for dette Sogns Vedkommende, vilde man, idet Hartkornet i de første 11 Aar af de 14 aldrig har betalt Noget og iøvrigt heller aldrig har været indstillet til at betale Noget, idet det er Amtsraadet, som, Lovmedholdeligt naturligvis, fattede den Beslutning at det skulde betale, faae det forunderlige Resultat, at der bliver en Række af 11 Muller, og saa kommer der en Sum for de 3 sidste Aar. Udskyder man de to laveste Aar, faar man jo kun at gjøre med 2 Muller, og udskyder man de to høieste Aar, faar man en Sum, som divideret med 10 ikke er større, end at Hartkornskatten vil dale ned fra 1,000 Kr. til 21 Kr. 90 Ø. Jeg tillader mig at nævne det, fordi det forekommer mig absurd, at en Skat paa en Gang lovmedholdeligt kan dale saa overordentligt; men derved vil jeg dog ikke have taget Ordet for det Urimelige i den tidligere høie Satz. Endvidere indeholder Lovforslagets § 31 et Slags Forbehold, som har min fuldeste Sympathi; nemlig, at hvis der i et eller andet Sogn skulde være ekstraordinære Forhold, der gjorde det ønskeligt, at Beløbet af Hartkornskatten ansattes lavere end Halvdelen af Gjennemsnittsummen af samtlige Kommuneskatter, saa kan Amtsraadet efter Sogneraadets Andragende bevilge dette, og finder Amtsraadet ikke tilstrækkelig Joie til at gjøre det, kan Sogneraadet henvende sig til Indenrigsministeren derom. Særligt med Tanken rettet paa, at der dog sandsynligvis vil blive nedsat et Udvalg, ønsker jeg allerede nu at henlede et saadant Udvalgs Opmærksomhed paa, at end ikke denne Bestemmelse vil kunne frelse det Sogn, jeg har nævnt. Til de allerede absurde Forhold, jeg har fremdraget, kommer nemlig endnu dette, at ialtsald i 1879 — jeg tør ikke udtale mig bestemt om, hvorledes det er nu, men jeg betvivler, at der er flet noget Forandring heri — var Hartkornet ikke repræsenteret i Sogneraadet. Det vil som Folge deraf være vanstelig at bevæge Sogneraadet til nogenjombelst Indstilling til Lettelse for Hartkornet, fordi Sogneraadets Interesser i saa Henseende ere fuldstændig modsatte Hartkornets. (Af-

brydelse af Monrad.) Det ærede Medlem formener, at min Opfattelse er urigtig? (Afbrydelse af Monrad.) Ja, det ærede Medlem gaar ud fra, at Loven gaar igjennem, men jeg forudsætter ogsaa den Mulighed, at den ikke gaar igjennem eller ialtsald gaar igjennem i en forandret Skikkelse, og det er netop derfor, jeg mener, at Diebliffet er kommet, ikke alene til at optræde som Talsmand for et Sogn som det nævnte, men ogsaa for at meddele Enhver, hvilke Absurditeter der er tilfede efter den nuværende Lovgivning, og hvilke der vil komme tilfede efter den nye Lov, hvis ingen Forandring foretages i den. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa dette Exempel, men jeg har troet, at det var min Pligt at nævne det i det Haab, at hvis den nye Lov ikke blev vedtagen, der da fra anden Side vil blive truffet Foranstaltninger til, at et saadant Misforhold, om jeg maatte bruge dette Udtryk, virkelig kunde blive hævet.

Sorup: Med Hensyn til en stor Del af de enkelte Bemærkninger og Indvendinger, der ere fremkomne mod dette Forslag, kan jeg ganske gjøre til mine den ærede Ordførers Udtalelser om, at vi Forslagsstillere ere fuldstændig villige til at modtage enhver Betledning og ethvert Raad, som kunde gjøre dette Lovforslag nyttigere og hensigtsmæssigere og lettere at gennemføre, end det, som her foreligger, muligt er. Der er jo fra forskjellige Sider blevet udtalt megen Anerkjendelse af dette Forslag, megen Ros derover. Jeg tror ikke, at den i alle Punkter er lige fortjent. Jeg tror saaledes, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Rimestad) roste os noget for meget, fordi vi have fulgt det tidligere Forslag af 1872, som han siger, Sætning for Sætning. Det fortjene vi ingen Ros for. Det var, tror jeg, vor simple Skyldighed at gjøre noget saa naturligt, rimeligt og Fornuftigt, som dette; thi dette Forslag af 1872 er jo ikke, som det ærede Medlem veed, saadan ligefrem gravet ud af Jorden. Dette Forslag har brugt ganske den samme Methode i Forhold til tidligere Love som Loven af 1861 og den almindelige Indkomstskattelov af 2den Juli 1871. Disse Love ere i Forslaget af 1872 blevne sammenarbejdede, saa det ærede Medlem vil der kunne finde dem Sætning for Sætning ganske paa samme Maade, som vi i vort Lovforslag have fulgt hele den formelle Ordning, som der forelaa. Jeg tror, at en hvilkenjombelst anden Fremgangsmaade vilde have været saa urimelig og forkert, at vi ikke med Rette kunne fordre den Ros, som det ærede Medlem har været saa venligt at give os paa